

[Carsten Raft.]

indrømmer, at Flaaden kan løse den Op-gave. Flaaden vil komme til at forsage over for den ene Neutralitetskrænkelser efter den anden, og det er en Erfaring fra Verdenskrigen, at sættes der ikke Magt bag Forsøgene paa at afværge Neutralitetskrænkelser, skyder man hele Neutralitetsbegrebet til Side, saa trænger man igennem og saa falder Neutraliteten.

Der kan heller ikke helt ses bort fra den Mulighed, at fremmede Flaadestyrker vil føle sig opfordret til og vil anse det for nødvendigt at overtage den Ordenstjeneste i danske Farvande, som den danske Stat svigter. Tilstedeværelsen af store udenlandske Flaadestyrker i vore Farvande nøjagtig fra Aaret 1932, nøjagtig fra det Øjeblik, hvor vi opgav Kontrollen med vort eget Søterritorium, viser, at der er noget bag den Tale, jeg fører her. Men det betyder i saa Tilfælde, at Danmark ved sine egne Beslutninger, ved det Forslag, man er ved at vedtage i Aften, er med til at føre Krigen ind paa sit eget Territorium. Det betyder med andre Ord, at den ansvarlige parlamentariske Forsamling i vel nok det mest fredselkende Land i Europa træffer Dispositioner og vedtager Love, der i sig selv og gennem sine Konsekvenser kan medføre det Fredsbrud, som hvert eneste Menneske i dette Land ønsker at undgaa. Jeg har levet adskillige Aar som Korrespondent i de Lande, der ved, hvad Krig er, og jeg kan forsikre, at et Lovforslag af denne Karakter vilde aldrig kunne blive gennemført der.

Jeg tør ikke sige andet, end at der ogsaa for Landegrænsens Vedkommende er lignende Forhold. Jeg ved godt, det er vanskelige og farlige Forhold at tale om, men lad mig udtrykke mig paa den Maade, at det Land, der gør sin Landegrænse til den daarligst forsvarede i hele Europa, der gør det Gærde, der adskiller det fra andre Lande, til det laveste, der findes i Europa, løber en Risiko, som er frygtelig for Landets Fremtid.

Jeg har interesseret mig for dette Spørgsmaal fra mit 13de—14de Aar og søgt at vinde Oplysning om det. Jeg har troet, at der var en begyndende Stemning, saaledes at man kunde samle det danske Folk om en Løsning af dette Spørgsmaal. Det er ikke sket, og der er ikke andet for os Konserverative at gøre end at blive ved. Vi har jo den Trøst, at vort Standpunkt viser sig altid at være det rigtige. (J. P. Larsen: Saah!). Det mener det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen, der er gaaet fra Standpunkt til Standpunkt, ikke. I 3 Omgange — vil jeg sige til det ærede Medlem — har det vist

sig, at de tre Partier, som foruden Det konserverative Folkeparti overhovedet betyder noget i denne Sag, har maattet erkende dette. Første Gang i 1908, da Niels Neergaard — unægtelig lidt mere redeligt og mandigt, end det sker nu — erkendte, at han havde set fejl. Dernæst under Verdenskrigen, da den nuværende højtærede Udenrigsminister disponerede paa en saadan Maade, at man dog maatte antage, han mente, at den Maade han disponerede paa, var bedre end den, han teoretisk havde forklaret inden Verdenskrigen. Og nu, i tredje Omgang, for Socialdemokratiets Vedkommende! Et Tiaar har hvert af de tre Partier faaet, en Omgang for hver, og de har maattet indrømme det.

Det er meget billigt og nemt at agitere for Afrustningssag, saa længe man er Opposition. Det er altid billigt at love de unge, at de skal blive fri for Værnepligten, og Skatteborgerne, at de skal blive fri for Udgifterne; men det er en Skæbne, der har hvilet over alle disse Partier, at de, naar de kommer til Magten, alligevel begynder saa smaat at indse, hvad det drejer sig om, føler Ansvarret som ansvarlig Regering og erkender, at det Standpunkt, som vi under Forfølgelse, under Forhaanelse har hævdet, stadig er det rigtige, og saa er de nødt til at opgive deres eget.

Jeg siger, at jeg havde haabet, det var kommet til en Løsning af denne Sag. Vi har nu ikke andet at gøre end at blive ved, at sørge for, at den gryende Erkendelse i dette Folk, som efter min Mening er Betingelsen for, at det kan kaldes for et virkeligt Folk, kan komme til at sejre, og at vi — hvis det ikke bliver for sent — engang kan faa en Ordning, som er Udtryk for, at dette Folk ønsker at værges sin Uafhængighed. Jeg vil gerne ganske personligt — det er muligt, jeg skruer disse Ting stærkere op, end man plejer det her i Rigsdagen, det er jo første Gang, jeg er med, naar der vedtages en Forsvarsordning, som jeg mener kan blive af skæbnesvanger Betydning for det danske Folk — have Lov til at sige saa alvorligt, som et ansvarligt Menneske kan gøre det: Jeg tror, at der kan komme endeløs Ulykke og uaftvættelig Skam af dette Forslag. Jeg siger fra over for dette Forslag. Jeg havde haabet, der var kommet en Løsning. Ingen Forsvarsopgave er løst ved dette Forslag. Det drejer sig om Penge, som uden Vanskelighed vilde kunne skaffes til Veje saavel som Pengene til de Love, der i øvrigt vedtages i denne Samling. Naar det ikke er lykkedes, skyldes det først og fremmest, at vi endnu ikke har en Regering, der føler